

HOE MARGOOTJE HET KERST- KINDJE ZAG.

door ANKE SERVAES,

met illustratie van ADRI ALINDO.

Margootje zat voor het raam uit te kijken en ze verveelde zich 'n beetje. Of vervelen, dat was toch eigenlijk ook weer niet waar, want, al speelde ze niet met 'r poppen, ze had aan 'n heeleboel te denken en ze was zóó vreeselijk verlangend naar straks, wanneer de vriendinnetjes zouden komen, haar heele klas, en de Kerstboom zou branden.

Ze was in de groote vensterbank gekropen, waar je kon uitzien eerst over den tuin en nog verder. Je zat er zoo heerlijk hoog en je kon over den dijk achter den tuin precies heen kijken en dan zag je de zee, stel je voor! Want Margootje woonde aan zee, en niet gewoon aan zee, maar op 'n eiland, dus eigenlijk midden in de zee. Achter den dijk en achter het dorp had je de Zuiderzee, die op bepaalde tijden heelemaal droog was; maar dat was heel gewoon, want op school had ze geleerd, dat met eb de wadden droog stonden en het één slikkerige, bruine massa was; maar met vloed, dan was het zee, overal water... en aan den anderen kant van 't dorp had je den golvenden stroom tus-schen hùn eiland en het volgende in; en achter de duinen lag de groote Noordzee. Diè kon golven en koken en bruisen, zooals de Zuiderzee lang niet!

's Winters kwam Margootje daar nooit, want dan was het te koud en kon je toch niet aan 't strand spelen. Maar één keer was ze midden in den winter, toen het vreeselijk stormde, met vader en moeder meegegaan, om de huizenhooge golven met witte schuimkoppen te zien, en ze hadden elkaar stijf moeten vasthouden!... en eigenlijk had Margootje het heelemaal niet plezierig gevonden, zooals de stormwind tegen ze aanbeukte en het 'n geloei en gebrul was. Zóó spookte de zee! En daarom wou ze nooit meer mee en gingen vader en moeder maar samen over het paadje dwars door de duinen, als ze de zee wilden zien in al z'n grootsche kracht.

Het was Kerstdag vandaag, guur, koud weer en niets geen echte Kerst, want dan moest er toch eigen-lijk sneeuw liggen. Maar 't was nu ook wel heerlijk binnen, bij de warme kachel, die moeder nog eens extra opgepookt had.

En opeens draaide Margootje zich naar moeder om en ze begon zoo maar te vragen, waar ze aldoor aan gedacht had: „Wat zal 't kindje het vreeselijk koud gehad hebben, hè Moes, zoo maar in de kou in dat kribbetje?”

Moeder moest daar wel even om lachen: „Wel nee, kind, waar Jezus geboren is, daar is het altijd warm, daar kan je wel zóó buiten slapen! Maar het was toch wel heel erg, dat het pasgeboren kindje in de kribbe gelegd moest worden, toen vader

Jozef en moeder Maria op hun reis geen plaats meer hadden gekregen in de herberg," en Margootje ging met haar rug tegen de ruit zitten en vroeg, om nog verder te vertellen, want ze hoorde er zoo graag van, zoodat moeder vanzelf doorging en zachtjes het mooie Kerstverhaal deed: hoe de herders gekomen waren, om het pasgeboren kindje te zien en geschenken te brengen, en hoe ze vanzelf goede menschen werden, omdat ze Jezus gezien hadden, die later de menschen leerde, hoe ze moesten leven, om goed te worden en elkaar lief te hebben.

En toen moeder verder vertelde, hoe Jezus door de schuld van die zelfde menschen, voor wie Hij toch zoo goed was geweest, gestorven was, hoorde Margootje dat eigenlijk niet zoo goed meer, want ze dacht maar aan die herders, die opeens goede menschen geworden waren, toen ze dat kindje gezien hadden.

Toch even had ze wat gehoord van „gestorven”, en opeens had ze 'n vraag: „Moes . . . vader zei vanmorgen, dat Dina misschien wel zou sterven . . . is dat akelig?”

Moeder schrok wat van die vraag, maar ze antwoordde dadelijk: „Nee, kindje, dat is niet akelig . . . want, als 'n mensch goed geweest is, dan komt hij bij God, en dat is hetzelfde als sterven. En . . . ja, misschien komt Dina bij God . . . vader is nu naar haar toe . . .”

„En komt er dan geen klein kindje?” vroeg Margootje weer, en moeder knikte stil: „Misschien wel . . . maar als vader thuis komt . . . dan weten we het pas . . .”

Margootje kroop weer in haar hoekje en keek lang 'n groote meeuw na, die over de zee zeilde en z'n vleugels heelemaal niet bewoog, maar zich mee liet drijven met den wind; en ze volgde hem zoover, als ze hem maar zien kon, tot hij langs den vuurtoren verdween als 'n stip; en vanzelf keek ze toen naar de huisjes boven op het duin aan den voet van den rooden toren.

Al 'n paar weken was ze daar niet geweest, in dat leuke kleine huisje, waar Dina woonde, hun vroegere meid. Moeder had verteld, dat Dina erg ziek was, en vader ging elken dag naar haar toe. Maar ze mocht geen bezoek hebben, en dat trof nu zoo naar, want Margootje was erg nieuwsgierig en had graag de wieg nog eens gezien, die moeder voor Dina gemaakt had. Zij zelf had mee mogen helpen, het bloemetjesgoed er om te spelden en den gazen sluier er over heen te leggen.

Ze wou 'm zoo graag echt bij Dina in de kamer zien staan, maar dat kon nu heelemaal niet.

En nu zou die misschien sterven . . . en dan zou ze haar nooit meer zien . . . maar hoe moest 't dan met Jan, de matroos, waar Dina verleden jaar mee getrouwd was en die op heele groote schepen voer en soms wel 'n jaar lang wegbleef?

Zou ze diè dan ook nooit meer zien, en zou diè ook nooit meer mooie schelpen en haaietanden voor haar meenemen uit verre landen?

Margootje werd moe van al dat denken en opeens bedacht ze: „Als er nu tòch eens 'n kindje geboren werd vandaag, op Kerstdag, dan was het net als het Christus-kindje . . . want dat was immers vandaag geboren!

En alle herders en alle menschen die er naar gekeken hadden, naar het kindje in de kribbe, waren vanzelf goede menschen geworden en waren van dien tijd af overal goed gaan doen. Dat konden ze, omdat ze Jezus gezien hadden en hem diep in zich meegenomen hadden.

Moeder had dat zoo verteld, maar eigenlijk had Margootje dat nooit heel goed begrepen. En nu opeens begreep ze het wel.

Ja, als je heel goed was en veel aan God dacht en de menschen liefhad en hun goed deed, dan had je Jezus in je, dat beteekende natuurlijk hetzelfde.

Vader, die had Jezus in zich, want die deed zooveel goed en stond altijd klaar, om de menschen te helpen, had Dina zelf verteld. Vader was de dokter van het eiland

en die trok er altijd maar op uit naar zieke mensen, soms midden in den nacht wel . . . en net zoo goed naar heel arme mensen ook, en die hoefden dan nooit wat te betalen . . . dat had Grada, de nieuwe meid, pas ook nog gezegd.

En moeder bracht telkens eten naar de zieken . . . en 's zomers hadden ze elk jaar arme zieke kinderen uit 'n groote stad in huis en die werden dan door vader en moeder verpleegd. En vorig jaar ook nog die Weensche kinderen . . . Ja, vader en moeder waren wel erg goed!

Maar Margootje zelf? . . . ze schrok ervan: was zij niet heel vaak naar tegen Grada, waar ze niet zooveel van hield als van Dina vroeger, en had ze niet den laatsten dag vóór de vacantie op school weer in den hoek moeten staan, omdat ze aldoor maar met

'r voeten getrappeld had, en had ze niet 'r neus opgetrokken voor dat arme kind van Prins bij de haven? . . . en . . .

Margootje werd vuurrood, want, als ze goed bedacht, was ze eigenlijk een naar kind, en was ze heelemaal niet goed voor de menschen, zooals Jezus geleerd had.

Maar mocht ze dan wel op zijn geboortedag feestvieren, en straks bij den Kerstboom zingen ter eere van Hem, en allemaal cadeautjes aannemen?

Ze schrok op . . . moeder legde gauw haar verstelwerk neer, want buiten ronkte 'n motor, en samen holden ze naar de gang, vader tegemoet.

„Dag vader!” . . . even werd ze opgetild en ze zag, dat vader heel ernstig keek en over haar schouder naar moeder knikte, en opeens liet ze zich op den grond zakken en vroeg angstig: „Is . . . Dina gestorven?”

„Ja,” knikte vader, „en 'r is 'n klein jongetje geboren . . . Jantje heet 't”, en meteen streek hij Margootje over haar krullen, die vreeselijk schrok.

Moeder liep de keuken in en het was net, of ze huilde; en toen begon Margootje ook te huilen, ze wist zelf niet goed, waarom.

Maar toen ze binnen weer voor het raam zat, hoorde ze vader en moeder zacht met elkaar praten en ze verstond telkens 'n paar woorden: „Ja . . . ik weet niet, wat we moesten doen . . . 't is zoo'n flink kindje . . . nu bij de burens zoolang, maar 'r moet toch verder voor gezorgd . . . we moeten iets doen . . .” en opeens draaide Margootje zich naar vader en moeder om en vader riep al: „Komen de vriendinnetjes nog niet? . . . we moeten eens gauw de Kerstboom aansteken, kom moeder!”

Margootje schudde haar hoofdje: „Nee, vader”, en moeder schrok, zóó wit haar kleine meisje er nu opeens uitzag: „Scheelt 'r wat aan?”

„Nee, Moes, maarre . . .” Verder kwam ze niet en het spookte maar door haar hoofd: 'n Kindje geboren . . . en als je het ziet, dan wordt je 'n goed mensch, net zooals de herders.

Moeder trok haar op schoot en vroeg aan haar oor: „Zullen we eens even om

't hoekje naar den boom kijken? Want dadelijk komen ze allemaal, Claartje en Stien en Aafje en . . ."

Maar door 'n paar snikken heen kwam het hooge woord er eindelijk uit: „Ik wou zoo graag . . . mag ik even met vader mee naar 't kindje van Dina? . . . èven maar?"

Moeder schrok en vader probeerde haar uit te leggen, dat het heusch niet kon: „'t Is ook veel te koud, en 't is ook maar zoo'n klein kindje . . . volgende week misschien eens . . . en dadelijk komen immers de vriendinnetjes bij de Kerstboom . . . nee, dat kan heusch niet!"

Margootje keek maar met haar groote oogen, die nu heelemaal nat van dikke tranen waren, en opeens wist ze, hoe het moest: „Maar vader, mag 't kindje dan misschien hièr komen en bij ons wonen? . . . dan zal ik heusch heel lief voor 'm zijn . . . en moeder ook, hè Moes?" en ze sloeg haar armen om moeder's hals en gaf haar 'n dikken zoen.

Vader keek moeder aan, en even fluisterden ze met elkaar, wat Margootje niet goed kon verstaan.

„Goed," kwam vader opeens, „moeder wil dat ook graag, en jij hebt dat prachtig bedacht, hoor, want Dina is er nu niet meer, en er moet toch iemand voor het kindje zorgen. En zoolang vader Jan nog op zee is, zullen wij het hier nemen, dan zien we later wel verder. Maar één ding! . . . dan moet jij ook beloven, dat je heel lief zult zijn en moeder goed zult helpen . . . Kom, dan ga ik meteen nog even terug, om alles in orde te maken, en . . . misschien hebben we morgen klein Jantje al hier!"

„En kijk 'ns, wie zijn daar? . . . Ga ze maar vlug opendoen!" en toen Margootje in de gang stond, om al haar vriendinnetjes binnen te laten, riep moeder Grada gauw, en samen slopen ze naar de voorkamer, waar de Kerstboom stond, en deden de tusschendeuren zorgvuldig dicht.

Margootje nam alle vriendinnen mee naar binnen in de achterkamer, en ze was zóó stil, dat Stien, de bij-de-handste van allemaal, vroeg: „Kind, wat is er met jou, je ziet er net uit, of je gehuild hebt!" Maar Margootje lachte stilletjes en zei niets, en ze ging naast Aafje zitten in het hoekje vóór het groote poppenhuis en ze legde de groote pop voorzichtig in 'r bedje: „Weet je Aaf, dat er vandaag 'n kindje geboren is?"

Stien hoorde het en die wist: „Natuurlijk, Jezus is vandaag geboren, dat weet immers ieder kind!" maar opeens was moeder de kamer binnengekomen en had het juist gehoord. Ze trok Stien naar zich toe: „Ja, Stien, dat is zoo . . . maar er is vandaag ook nog 'n ander kindje geboren en dat bedoelt Margootje . . . dat komt hier bij ons wonen . . . Maar, kom . . . nu allemaal bij de piano . . . en moeder speelde eerst een keer de melodie vooraf, en toen zongen ze 'n Kerstliedje.

Grada schoof de tusschendeuren open, en in de voorkamer stond de Kerstboom vol lichtjes en zilveren sneeuw en engelenhaar en kleurige sterren en ballen . . . de kaarsjes trilden als bibberende tongetjes . . . en Margootje keek er naar en ze kon opeens niet meer zingen.

„In 't kribbetje in Bethlehem
Daar is 'n Kindje geboren . . ."

zongen de anderen. En opeens dacht ze: „Nu is er weer 'n kindje geboren . . .", en toen ze alle pakjes gekregen had, legde ze de nieuwe poppenkleertjes voor de groote pop apart en vouwde ze netjes bij elkaar, en ze fluisterde Aafje in het oor: „weet je, voor wie die zijn? . . . voor 't kleine kindje . . ."

Moeder hoorde het en knikte haar eens toe, en vlak naast moeder stond ze nu te zingen en ze hoorde de anderen niet eens, maar ze zong alle mooie liedjes ter eere van het Kerstkindje, ter eere van het kindje van Dina, dat vandaag geboren was.

Tot vader's motor weer ronkte voor het huis en hij zoomaar met z'n winterjekker nog aan, de kamer binnenstapte . . . en met z'n zware stem riep hij over de hoofden van alle vriendinnetjes naar Margootje: „Morgen komt kleine Jantje hier . . . tenminste, als 't niet te koud is . . . maar we zullen 'm wel lekker inpakken, hè?” en moeder wees dadelijk naar het pakje poppenkleertjes, dat Margootje opzij gelegd had en ze lachte vroolijk: „Kijk eens, vader, wat Margootje al voor 'm klaar heeft?”

De vriendinnetjes begrepen het allemaal niet heel goed, maar den volgenden dag, toen ze Margootje kwamen halen voor het Kerstfeest in de kerk, mochten ze even binnenkomen en op 'r teenen in de voorkamer binnensluipen, waar weer de Kerstboom brandde, maar opzij, dicht bij de warme kachel, een wieg stond van leuk bloemetjesgoed en 'n echte gazen sluier er over heen.

Margootje tilde 'n tipje van het gaas op, en door het gaatje gluurden ze om de beurt naar binnen, waar een dik doddig klein menschje onder de dekentjes lag, met z'n komieke mopneusje er net boven uit.

En 's avonds bij 't naar bed gaan fluisterde ze moeder in haar oor: „Moes, nu zal ik nooit meer stout zijn, maar 'n heel goed mensch worden. Want nu heb ik 't kindje gezien, net als die herdertjes . . .”

Vader knikte tegen moeder en ze begrepen best, wat Margootje bedoelde. En werkelijk . . . van dien tijd af probeerde Margootje 'n goed mensch te zijn en was ze er altijd op uit, anderen te helpen.

Nooit meer trok ze haar neus op voor 'n arm kind of was ze naar tegen moeder.

En als ze eens even vervelend wou uitvallen tegen Grada of tegen een van haar vriendinnetjes, dan dacht ze er gelukkig gauw aan, dat Jezus dat immers niet goed vond!

En voor het kleine kindje was ze zóó lief, als 'n echt zusje maar zijn kan.

